

ennast fibbeda fahhetsemisse al surma wasto, sest et ta peagi selle iggawesse koh-
tomoistja ette piddi astuma.

Kui olli nendatao teist forda kohto paika taggast sanud, siis moistis temma weel wimaks waljuste isseennese peale kohhut, fulutades, et piddi üks neist keige kurjemaist kurjateggiattest ollema. Diabwas, kes sel teisel korral ei olnud mitte õiskamisse hea-
lega seält kohhalt kuulda, langesid enna-
miste puhhas põlwili mahha, tõstsid käed taewa pole üles, ja pallusid fibbeda õhka-
missesega Jummalat, et lähhaks armoliikkult ja omma otsata hallastust möda selle patto fahhetseja hinge peal armo heitma. — Senni olli ka wiimne mailma kohtomoistmisse ots sel waesel jubba lõppetud. Poos seäl taewa ning Ma wahhel, ja olli järsko hinge heitnud.

Agga selle kalendri luggejad tahtwad ehk weel teada sada, kuidas selle wagga kangro luggu eddespiddi sai. Se surma hirm, mis temmal olli olnud siis, kui jubba üles-
pomisse reddeli liggi seisis, ja jälle se ilma-

arwamatta rõõm, mis selle armofuluta-
misse sanna läbbi järsko temma peale tungis, se seikas nenda temma läbbi süddame, et min-
nestus langes temma peale, ja tedda fanti kui pool surnud seält kohhalt ärra. Kui sil-
mad jälle lahti löi, ja nattuke awalt omma mele tulletas, mis temmaga olli sündinud, siis wast hakkasid temma silmapissarad rohkesti joksma. Heitis põlwili mahha, tannas Jummalat temma sure armo eest, ja lubbas temmale truiks jada omma ello otsani. — Temma naene ja lapsed ollid temma jure tõtnud, ja hakkasid korra pär-
rast ja ifka ueste temma ümber kaela. Meed joukamad rahwa seltsist, kes ennast temma ümber ollid koggunud, andsid tem-
male kaunis suurt rahha hulka, nenda et temmal, koio minnes, rohkem warrandus olli, kui ei oleks ammogi mitte julgend ennesele sowida. Temma nimmi ja keik, mis temmale olli sündinud, läks seäl üm-
berkaudo ni kuulsaks, ja rahwas hoidsid ni süddamelikko armastussega temma pole, et